

VALL PALOU, RECENT WORK AND WORK IN DIALOGUE

VICENC ALTAIÓ, Comissari de l'exposició

Amb **DIÀLEG**, l'obra pictòrica i en ceràmica raku de **Teresa Vall Palou** es posen en correspondència, convivència i individualitat pròpia amb altres obres del fons de la Fundació, que es mostren unes i altres per primera vegada.

L'exposició és distribuïda i organitzada a partir dels punts de fuga en l'espai, o punt de vista frontal, de l'obra dels *artistes en diàleg*, al voltant de les quals s'hi agrupen obres de períodes i estils diversos, no vistes abans, de l'autora.

S'hi han creat 6 nuclis:

A l'entorn de l'artista alemany **Markus Oelhen**, es vindica una visió lúdica i positiva del combat entre contraris en la pintura reinventada: de la descomposició de la imatge reproduïda a les noves tècniques de visió; de la realitat a l'abstracció; de la pintura gestual a la música pintada; dels colors àcids al moviment de les formes i els fons.

L'escultura de l'artista emergent indi **Krishna Murari**, amb un personatge cobert de pell, com un tòtem contemporani, dóna ànima a les obsessives imatges de destrucció i dolor en lloc de dissecar-les en la cultura de l'espectacle i del consum. Imatges en vídeo que són documents del real, tant humanes com ho són les aproximacions imaginatives i sense forma donada de la pintura, de sempre, a la lluita contra el turment i el dany, contra els poders devastadors i les manifestacions del mal.

La instal·lació de **Ravi Argawal** en el sorral prop del riu, fotografiada per aquest artista i activista ambiental indi, ens remet a la terra ferida, en aquest cas la de la natura per la sobreexplotació urbana. Els brots fèrtils de la vida són substituïts per una violència manifesta. La pintura ferida ha estat una de les recerques més expressives de la pintura de l'informalisme abstracta.

Les dues extraordinàries i majestuoses pintures, quasi murals i també totèmiques, de l'ascendent i preeminent artista siri **Sabhan Adam**, ens distorsionen el sentit de bellesa en una doble màxima: "com més s'explora les tècniques del retrat fora del realisme fotogràfic, millor captem l'ànima humana; i com més ens fixem en el rostre i el cos dels desvalguts, major expressió guanya d'humanitat la pintura". Lluny, doncs, de l'idealisme, en una llarga tradició a Occident i en aquest cas a l'Orient Mitjà, la pintura és un camí d'introspecció de la figuració, sigui exterior o interior. D'altra, les formes escultòriques de Vall Palou, en raku, expressen el combat de la forma, en el monocrom misteriós del negre del fum i l'expressió gestual en l'impacte tàctil contra el cànon de la forma. Entre la bellesa del repòs i la ferida incandescent cicatritzada.

El paisatge d'**Herbert Brande**, celebrat pintor austríac, és, com bona part de la pintura europea que es reinventà en els anys vuitanta, alhora abstracta i figurativa, molt expressiva, al punt que les pinzellades gruixudes veloces i les sobreposicions de colors assoleixen una autonomia formal i una referència en la representació. La qualitat pictòrica crea un paisatge sensible, inèdit o evocat, i ens recorda la permanència de la natura en l'anomenada societat líquida.

El ritme gestual, les formes simples, els gargots, l'ordre i l'harmonia, l'estructura vertical horitzontal ens remet a un estat d'innocència primigeni que l'art busca per desampellagar-se dels academicismes i l'excés retòric. L'exercici damunt paper,

esplèndid, de **Günther Förg**, geomètric i decoratiu, dialoga amb dues gran tradicions: el racionalisme arquitectònic i l'abstracció americana. La cultura mediterrània no n'és gens allunyada, més aprop de la fertilitat i dels instints.

La pintura de **Teresa Vall Palou**, que s'inaugurà com molts d'aquests artistes en la reinvençió i reivindicació de la pintura en els anys vuitanta, ha proseguit en recerques pròpies, amb una gran intensitat, dedicació i aïllament, fins a anar sumant amb veu pròpia les diverses tradicions i estils que l'art ha anat procurant al llarg d'aquests anys. El resultat prominent d'aquestes recerques es mostren en diàleg amb les obres del fons de la Fundació, per ella triades, i, d'una manera especial, en les pintures recents que s'exposen com un únic fris en la nova sala de la Fundació. Amb un virtuosisme atemperat i a moments exultants, la força pictòrica de Vall Palou assoleix uns moments de gran riquesa expressiva i de gran llibertat alhora que de reconeixible classicisme en els guanys de la pintura de la modernitat.